

FURYJAT (4) *sb m*

a *pochylone*.

sg N furyjåt (2). ◊ *A* furyjåta (1). ◊ *pl A* furyjåty (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Człowiek skory do gwałtownego gniewu, popędliwy, zapalczywy [furiatus – zdziczały, ten który zdziczał albo ku wścieczeniu jest pochylon Mącz 141b; – do szaleństwa zapalony Calep; szalony zuchwale, wściekły – furiatus Cn] (4) : Furyat ledá o co łaię. Strum R2v, R3v; GostGosp 169; [ubogi kmieć] Cierpi Kuny/ Bifkupy/ Korbácze [...] / podátki/ pobory. I Pany furyaty/ opiłe tyrány KlonWor 77.

KK